

[Thestrup.]

Da den nye grundlov var vedtaget, rejstes der fra mange sider krav om en ændring af finansudvalgets arbejdsform. For det første kritiserede man, at offentligheden ikke fik indblik i behandlingen af de ofte vigtige beslutninger, der træffes i finansudvalget, og man rejste krav om, at finansudvalgets forhandlinger skulle være offentlige. For det andet kritiserede man den ordning, at en regering først ved vedtagelsen af tillægsbevillingsloven får den egentlige formelle godkendelse til afholdelse af en hel række udgifter, som den har afholdt i årets løb.

Det kan ikke nægtes, at der i den første indvending var noget berettiget. Det kunne ske, at beslutninger blev truffet af finansudvalget, som store kredse i offentligheden havde indvendinger, måske endda berettigede indvendinger, imod, uden at disse kredse fik lejlighed til at komme frem med deres indvendinger, fordi offentligheden først blev gjort bekendt med spørgsmålene, når de var afgjort.

Spørgsmålet om finansudvalgets forhandlingers offentlighed blev derfor en overgang indgående drøftet i pressen og her i tinget. Resultatet af denne drøftelse må dog vist siges at være blevet, at de samme grunde, som fører til, at andre udvalgsforhandlinger ikke kan være offentlige, fører til, at finansudvalgets forhandlinger ej heller kan være det. For mig er den væsentligste grund den, at dermed ville det partitaktiske hensyn få en overvægt over det saglige hensyn, hvad der ville være farligt for arbejdets forsvarende. Jeg har i sin tid gjort rede for mine synspunkter i en kronik i „Berlingske Aftenavis“, så jeg skal ikke gå nærmere ind på dem her.

For imidlertid at imødekomme det berettigede i de fremsatte indvendinger blev der truffet den ordning, at finansudvalgets aktstykker, hvoraf jo de spørgsmål, finansudvalget tager stilling til, fremgår, bliver gjort tilgængelige for folketingets medlemmer samt for pressen og bliver det, inden finansudvalget har taget stilling til de pågældende spørgsmål. Herved — naturligvis navnlig gennem pressens omtale af sagerne — bliver offentligheden gjort bekendt med, hvad der skal ske, og kan fremkomme med sine betragtninger.

Den anden indvending, den, at udgifter afholdes, uden at de er bevilget af tinget i lovsform, har det vist sig vanskeligere at imødekomme. Jeg kan vist godt sige, at det ikke har været muligt at finde frem til en ordning, der på een gang var praktisk brugelig og opfyldte det nævnte formelle krav. Efter min opfattelse sker der nu ikke så megen skade ved, at princippet i den hidtil anvendte fremgangsmåde bevares. I virkeligheden har nemlig regeringen gennem beslutningen i finansudvalget den fornødne garanti for, at et flertal i tinget står bag beslutningen. Forholdet er nemlig det, at finansudvalgets medlemmer ikke træffer beslutninger, uden at de ved, at de partier, de repræsenterer, står bag dem i disse beslutninger. Partisystemet virker her som så mange andre steder i vor forfatning som en formidlende faktor. Det vil igen, da finansudvalget jo er partidelt i samme forhold som tinget, sige, at der i tinget på det tidspunkt, da beslutningen træffes, er flertal for den, og at denne gennem partiernes medvirken er godkendt af dette flertal.

Under behandlingen af disse spørgsmål er det, man er blevet klar over, hvor påkrævet det er at begrænse finansudvalgets tiltagende arbejde med detailspørgsmål, og det er mulighederne herfor, der i betænkningen og det bilag, der ledsager den, er redegjort for, ligesom det er dette, forslaget til beslutning går ud på. Jeg tilføjer, at det drejer sig om at forenkle og begrænse tillægsbevillingslovene, således at de bl. a. bliver mere overskuelige, og at dette ikke alene har interesse for finansudvalgets medlemmer, men for alle tingets medlemmer i deres arbejde med tillægsbevillingsloven. Jeg tilføjer endvidere, at mit parti fortsat er interesseret i, således som det ærede medlem hr. Aksel Møller har gjort sig til talsmand for det, om muligt at finde frem til en ordning, således at et enkelt medlem eller en gruppe i finansudvalget kan bringe en sag frem for tinget, inden beslutning tages i finansudvalget.

Med disse ord kan jeg henvise til betænkningens redegørelse og anbefale, at man går frem ad den vej, som dør er anvist.

Bertel Dahlgaard: Det radikale venstre kan tiltræde den foreliggende indstilling. Jeg vil gerne understrege, at denne indstil-